

nädala peale ja neid ta ei audu ise, vaid paneb teiste wähämate lindude pesasse. Need ei vihaasta sellepärast mite, vaid auduvad kägumuna nii sama hoolega, kui oma mune ja föödawad noore kägupoja truuwimine, kui möni wanem oma last. Alga kägulaps kašivab kermestte juureks. Überasema, veikene lind, ei jöua siis enam üks teda toita, isearanis kui kašvatik hakkab tiibu lisgutama. Waata, kui ta siis näljaga puoksa peal istudes ki-sendab, tullevad köik wähemad linnud, kes ligi on, ja toowad temale fööki. Teine pukub waese lapsele kärbast, teine liblik, teine paneb temale puttu ka ehet uossi ucka wahelse, nönda et wääti kerjaja ei tea kelle käest enne peab wästuwtma ja kelle käest pärast; näab ju, köik tahavad hea meelega anda ja hüawad: „eks sa föö!“ ehet: „siin, siin, seda föö!“ ehet: „peis, pois, ole terane!“ — Kül kägu siis fermes jõöma, palju süda kutsub. — Nönda näiks sagedadste mitmeka, ja arvab möni ihegi, et on üdma mahat-

jäetud, ja leib kõigesuuremat abi ja armastust. Ommeti inimene ei taha seda uskuda! —

Meie Jässand ütleb: „vaa da ge lindu taewa al, nemad ei külwa, nemad ei leika, nemad ei korja aitadesse ja teie taewane Jösa toidab neid ommeti!“ Mende sõnade juures olen külalati mõelnud: mis see ommeti on, et Jässand Jeesus lindudest sagedadte rääkimud, aga muu loomadest mite? Si see wöib seit tulla, et lindudest üks aga näeme, nemad on rõõmsad waejuses ja tänavad Jumalat lauldes — aga teised loomad seda ei mõista, et kül nemadgi oma mured Jumala hooleks jätab-wad. Meie õnnis Lutherus ütleb seit aßast nönda: Teie ei ole veel näinud lindu sõribiga leikama minewa ega töö kallal oleva; siiski neid toideta. Alga Jässand ei taha sellega öppetada, et meie ei pea tööd tegema, vaid tahab selle tähendamise sõnaga meie liid mured kautada. Lind ei kolba pöllustööle, nagu meie, aga üdma tööta ta ei